

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΠΗΛΟΥΣΙΩΤΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ Δ' ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΕΠΙ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ

"Η Ἱερά Ἀκολουθία τῆς Ἰης Φεβρουαρίου, ἐκ πολλῶν ἔρανισθεῖσα, στηρίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς συνδέσεως καὶ συμπληρώσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου, ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, μετὰ τινῶν προσθαφαιρέσεων ἐκ παλαιότερων φυλλάδιων".

ΚΕΡΚΥΡΑ 1996

*Ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης. Ἱ. Μονή Βατοπεδίου.
Ἅγιος, ἰσὶ αἰῶνας.*

ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Ἐπί τῇ
Μνήμῃ τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Ἰσιδώρου τοῦ
Πηλουσιώτου.
Τελεῖται τῇ Δ' Φεβρουαρίου'

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ἰστῶμεν στίχους ὃ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια
τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος β'. "Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ο ἕτε τῆς σοφίας τὸν θυδόν, ἐν τελειοτάτῃ φρονήσει, Πάτερ

1. Βλ. Ἱ. Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου, δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κοζάνης Λιουσιίου, Ἀθῆναι 1996. Εὐαγγέλιου Ἱ. Γαλάντη, Μητροπολίτου Πέργης, Ἰσιδωρος ὁ Πηλουσιώτης, ἀπὸ τῆν ἡθικὴ διδασκαλία του, ἐκδ. "Ἐπτάλοφος" Ἀθῆναι 1993, σελ. 121 - 151. Βίος καὶ Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι τῶν Ἁγίων Ἰσιδώρων τοῦ τε Πηλουσιώτου καὶ τοῦ ἐκ Χίου, ἐκδ. Ἱερός Ναός Ἁγίων Ἰσιδώρων - Λυκαβήττου Ἀθηνῶν, Ἐν Ἀθῆναις 1952. Μηναιὸν τοῦ Φεβρουαρίου, ἐκδοσις ἐνάτη, Βενετία ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τυπογραφείου "Ὁ Φοῖνιξ", 1880. Μηναιὸν τοῦ Φεβρουαρίου, Ἐκδοσις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ἀθῆναις 1966.

κατείληφας, τότε κατεπλούτισας τὸν πολυτίμητον, μαργαρίτην Ἰσίδωρε, καὶ πᾶσιν ὠράθης, γνώμων πρὸς τὰ κρείττονα, καὶ ὁδηγὸς ἀσφαλῆς· βίον γὰρ τὸν σὸν μεγαλύνων, καὶ τῶν ἀρετῶν σου τὸν πλοῦτον, ὁ Χριστὸς λαμπρῶς σε ἐθαυμάστωσε.

Οὔτε ἀπηρνήσω σεαυτὸν, εὐαγγελικῶς τὰ ἐν κόσμῳ, λιπὼν Ἰσίδωρε, τότε ἠκολούθησας τῷ Ζωοδότῃ Χριστῷ, καὶ νηστείας καὶ δάκρυσι, τὸν νοῦν ἐκκαθάρας, Πνεύματος ἐνέργειαν, θείαν εἰσδέδεξαι· ὅθεν Μοναζόντων ἀλείπτῃς, καὶ τῶν ἀπορρήτων ἐκφάντωρ, ὡφθῆς τῇ λαμπρότητι τοῦ βίου σου.

Οὔτε ὡσπερ ἥλιος λαμπρὸς, ἐν τῷ Πηλουσίῳ ἀσκήσας, Πάτερ ἐξέλαμψας, τότε κατεφώτισας κόσμου τὰ πέρατα, ταῖς ἀκτίσι τῶν λόγων σου, πᾶσιν ἐπιστέλλων, τῆς διδασκαλίας σου, τὰ θεία ῥήματα, ἀναξιν ὁμοῦ καὶ δημόταις, νουθετῶν σοφῶς καὶ παιδεύων, πάντας πρὸς ἐπίγνωσιν τοῦ κρείττονος.

Οὔτε τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὡς σταδιοδρόμος θεόφρων, ὁσίως ἤγυσας, τότε κατεσκήνωσας ἀγαλλιωμένος, ἔνθα φῶς τὸ ἀνέσπερον, καὶ τῆς ὑπὲρ λόγον, δόξης καὶ λαμπρότητος, Πάτερ ἠξίωσαι· ὅθεν μὴ ἐλλείπτῃς πρεσβεύων, τῇ Ὑπερουσίῳ Τριάδι, πάσης ἡμᾶς ρύεσθαι κακώσεως.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τῶν ἀρετῶν τὴν ἔλλαμψιν, νουνεχῶς εἰσποιησάμενος, ὡς ἀστήρ πολύφωτος, τῇ Ἐκκλησίᾳ Πάτερ ἀνέλαμψας· θεία γὰρ στοιχειωθεὶς ἀγάπῃ, λόγῳ μὲν τῶν πρακτέων ἐκφαίνεις τὴν κατόρθωσιν, ἔργῳ δὲ βεβαιοῖς, τῶν ἐπάθλων τὴν χάριν· καὶ θεοπρεπῶς πάντας παιδεύων, Θεοφόρε Ἰσίδωρε, ἀδιαλείπτως πρεσβεύεις, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτὸς τῆς Ἑορτῆς.

Σήμερον ἡ Ἱερά Μητήρ, καὶ τοῦ ἱεροῦ ὑψηλοτέρα, ἐπὶ τὸ ἱερόν παραγέγονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ τὸν τοῦ κόσμου Ποιητὴν, καὶ

τοῦ νόμου πάροχον· ὄν καὶ ἐν ἀγκάλαις ὑποδεξάμενος, ὁ πρεσβύτερος
Συμεὼν, γεραίρων ἐκραύγαζε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου· ὅτι εἶδόν
σε τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Ἦ τὸ Θεοτοκίον, Ἐκ παντοίων κινδύνων...,
(ἐὰν ἐγένετο ἡ ἀπόδοσις τῆς Ἑορτῆς).**

Ἀπόστιχα.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Οἶκον θεοειδῆ, τῶν θείων χαρισμάτων, ἀμέμπτῃ πολιτεία, Ἰσίδωρε
τρισμακάρο, τὴν σὴν ψυχὴν κατέστησας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Χαίροις τῶν ἀρετῶν, ὁ μέγας ὑποφύτης, ἡθῶν δὲ ἐσφαλμένων, ὁ θεῖος
ρίζοτόμος, Ἰσίδωρε Πατὴρ ἡμῶν.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Βίῳ θεοφιλεῖ, καὶ λόγῳ θεοσόφῳ, ὁσίως διαπρέπων, Ἰσίδωρε
δυομηΐζεις, τῶν εὐσεβῶν τὸ φρόνημα.

Δόξα. Τριαδικόν.

Αναρχε Παντουργέ, Τρισήλιε Θεότης, οἰκτείρησον τὸν κόσμον,
λιταῖς τοῦ σου Ὁσίου, τοῦ σὲ λαμπρῶς δοξάσαντος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Στάμνον σε γλυκασμοῦ, γινώσκων Θεοτόκε, αἰτοῦμε ἐκ καρδίας,
δίωξον τὴν πικρίαν, παθῶν τῶν συνδλιβόντων με.

"Νῦν ἀπολύεις" κ.λ.π. ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΣΛΕ'. — ΖΩΣΙΜΩ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΩ.

Ἵτι ἀθάνατος ἡ ψυχή.

Τὸ νομίζειν σε φθειρεσθαι μετὰ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν, κομιδῇ γελοῖον καὶ ἡλίθιον, καὶ τῷ ὄντι σαρκικοῦ ἀνθρώπου, καὶ βουλομένου μὲν μετὰ τὸν ἐνταῦθα βίον μηδὲν εἶναι, βεβαιούντος δὲ τὰ παρὰ πάσης ἡλικίας περὶ σοῦ τραγωδούμενα. Δυσωπῆσαι μὲν οὖν σε ὀφείλουσι, καὶ φιλόσοφοι καὶ ποιηταί, καὶ ῥήτορες, καὶ συγγραφεῖς, ὅσοι τὴν τῆς ψυχῆς ἀθανασίαν ἐδογμάτισαν, ὧν εἰ καὶ ἀπειρος εἶ, ὡς ἀπαίδευτος ὧν ἐν πᾶσιν, ἀλλὰ γε παρὰ τῶν πεπαιδευμένων μαθεῖν δίκαιος ἂν εἴης. Δυσωπήσει δὲ καὶ λογισμὸς ἀναντιρρήτος. Ἦ γὰρ τοῦ σώματος αἰὲ βέοντος καὶ φθειρομένου ἐπιλαμβανομένη, καὶ τὸ θνητὸν αὐτοῦ καὶ βευστὸν ἐπισφίγγουσα, καὶ τὸ πίπτον ἐγείρουσα, καὶ παρέχουσα τοῖς μὲν ἀπορρέουσι (91) τροφήν, τοῖς δὲ μαρτινομένοις ἀναθλάστησιν, οὐκ ἂν ἴη κατ' ἑαυτὴν γενομένη ἀπολείπη τὴν οἰκείαν δύναμιν, δι' ἧς καὶ τὸ σῶμα συνείχε, καὶ διεσωζεν. Εἰ δὲ μήτε τοὺς ἔξωθεν σοφοὺς δυσωπιθεῖης, μήτε τοῦτις τῷ ἀναγκαίῳ λογισμῷ πεισθείης, ἅτε πολλῇ καὶ συγγνώμῃς μείζονι κακίᾳ βεβαπτισμένος· χρησιμὸν σοι θεῖον ἀναγνωσόμεθα, δι' οὗ διαῤῥήδην ἡ τῆς ψυχῆς ἀθανασία κηρύττεται. Τί [οὖν] αὐτός φησι; « Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτείνειν. » Μὴ τοίνυν ἐκ τῆς ὑπερβολῆς ὧν ἔδρασας κακῶν. (Οὐδὲν γὰρ ἀπρακτὸν, ὡς φασί, κατέλειψας) ἀσεβῆ δόγματα σαυτῷ δογμάτιζε· ἀλλὰ πιστεύων ἀθάνατον εἶναι τὴν ψυχὴν· καὶ ὅτι πολλάκις μὲν κἀνταῦθα, πάντως δ' ἐκεῖσε δώσεις δίκην, ὡς οὐ λησόμενος τὴν δίκην, ἀπαλλάγηθι κἀν ὀψέ ποτε, τῆς πονηρίας.

Ἰσιδώρου τοῦ Ἡπλουσιώτου

(Migne PG 78, 915)

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετά τὸν Προημακίον, τὸ "Μακάριος ἀνὴρ". Εἰς δὲ τὸ "Κύριε, ἐκέκραξα", ἰστώμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Θωρίαις καὶ πράξεσι, πρὸν Θεὸν ἀνυψούμενος, διὰ βίου πάνσοφε διετέλεσας, τῆς θεωρίας ἐπίβασιν, τὴν πράξιν περῆσας, καὶ σοφῶς τῶν ὀρεκτῶν, ἀγαπήσας τὸ ἔσχατον οὐ γενόμενος, τῆς ἐφέσεως ἔστῃς μακαρίου, ἀξιούμενος νῦν τέλους, καὶ τριστηλίου ἐλλάμψεως.

Τῇ πλυμμύρα τῆς χάριτος, καὶ τοῖς ἡμέροις τῶν λόγων σου, καταρδεύεις, ἅπαντας τοὺς θεόφρονες· τῆς ἀνωτάτω σοφίας γάρ, κρατῆρι τὸ στόμα σου, ἐπιθεῖς ὡς ἐκ πηγῆς, δαψιλῶς σὺ ἐξήντησας, καὶ διέδωκας, πανταχοῦ τὰς ἀκτῖνας τῶν δογμάτων, ἐπιστέλλων καὶ διδάσκων, καὶ νουθετῶν ἀξιάγαστε.

Εγκρατεία τὸ φρόνημα, τῆς σαρκὸς ἐθανάτωσας, ζωηφόρον νέκρωσιν ἐνόσασας· καὶ τῆς ψυχῆς τὴν κατάστασιν, πλατύνων πανόσιε, ἐναργῶς χωρητικὴν, χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, ἀπετέλεσας, καὶ ὁμοειὸν ἐγένου θεοπνεύστων, διδασκάλων καὶ σοφίας, τῆς ὑπὲρ νοῦν ἐνοδιαίτημα.

Ἄλλα Προσόμοια.

Ἦχος β΄. Ποίοις εὐφήμιῶν στέμμασι.

Ποίοις εὐφήμιῶν στέμμασιν, ἀναδύσσομεν τὸν Θεοφόρον; τὸ λαμπρὸν δοχεῖον τῆς χάριτος, καὶ τῶν ἀρετῶν ἐνδιαίτημα, τῆς θεηγορίας τὴν πλημμύραν· τὴν λύραν, ζωῆς τῆς θείας τὴν θεόφθογγον· τὸν τύπον, τῶν πρὸς τὰ κρείττω ἀναβάσεων, τὸν τῆς σοφίας, κρατῆρα, τὸν κρινῶντα πᾶσιν, ἀγαλλίασιν ἀληθῆ, τὸν θεῖον Ἰσίδωρον, τὸν κλεινὸν Χριστοῦ θεράποντα.

Ποίοις πνευματικοῖς ἄσμασιν, εὐφημήσομεν τὸν Θεοφόρον; τὸν κεκοσμημένον ταῖς πράξεσι, καὶ λελαμπρυσμένον τῇ χάριτι, τῆς τοῦ Παρακλήτου ἐπιπνοίας· τὸν στῦλον, τῆς Ἐκκλησίας τὸν πυρίμορφον· τὸν λύχνον, τῆς ἐγκρατείας καὶ ἀσκήσεως, τῆς ἀπαθείας τὸν πλοῦτον, τὸν τὰς διανοίας πλουτίζοντα τῶν πιστῶν, σοφαῖς ἀναπτύξεσιν, ἐνταλμάτων τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ποίοις ὑμνωδιῶν κάλλεσιν, ἀνυμνήσομεν τὸν Θεοφόρον; τὸν οὐρανομύστην τῆς χάριτος, καὶ ὑφηγητὴν ἱερωτάτον, τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης· τὴν θρύσιν, τῶν διδασμάτων τῶν τοῦ Πνεύματος· τὸ στόμα, τῆς ἀληθείας τὸ πολύσοφον, τῶν Μοναστῶν τὸν φωστῆρα, τὸν ἐκ Πηλουσίου, ἀπαστράψαντα τηλαυγῶς καὶ κόσμον φαιδρύναντα, τοῖς τῶν λόγων ἀπαυγάσμασι.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλάγ. δ΄. - Ἀνατολίου.

Εὐφραίνου Αἴγυπτος, ἀνδίσασα τοιοῦτον πολιοῦχον, τὸν σοφώτατον Ἰσίδωρον. Οὗτος γὰρ τῇ σοφίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καταγλαῖσθεις, πᾶσαν ἄσκησιν τῇ ἐναρέτῃ πολιτεία αὐτοῦ ὑπερηκόντισεν. Αὐτὸν καὶ ἡμεῖς μεσίτην προσάγοντες, αἰτοῦμεν δυσωπεῖν τὸν Χριστόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς

Ἦχος πλ. β´.

Ανοιγέσθω ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ σήμερον· ὁ γάρ ἀναρχος Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἀρχὴν λαβὼν χρονικὴν, μὴ ἐκστάς τῆς αὐτοῦ Θεότητος, ὑπὸ Παρθένου ὡς βρέφος τεσσαρακονθήμερον, Μητρός ἐκὼν προσφέρεται, ἐν ναῶ τῷ νομικῷ· καὶ τοῦτον ἀγκάλαις εἰσδέχεται ὁ πρέσβυς, Ἀπόλυσον κράζων, ὁ δοῦλος τῷ Δεσπότη· οἱ γὰρ ὀφθαλμοί μου εἶδον τὸ σωτήριόν σου. Ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον, σῶσαι γένος ἀνθρώπων, Κύριε, δόξα σοι.

Ἦ τὸ Θεοτοκίον, "Ὁ Βασιλεύς τῶν οὐρανῶν..." Ἦχος πλ. δ´.
(ἐὰν ἐγένετο ἡ ἀπόδοσις τῆς Ἑορτῆς)

Εἵσοδος, "Φῶς ἱλαρόν," τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. γ´ 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμουῦνται. Κρινουσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος, εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενουσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ε' 15. στ' 1)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσῃ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφῆσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ, δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσῃ αὐτούς, καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομίαν, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψῃ θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυριμένοι ἐπὶ ὄχλοις Ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. δ' 7).

Δίκαιος, εἰάν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις· καὶ ἡλικία γῆρωσ, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας, μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐκπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Γερασίμου Ἀλεξανδρείας

Η σοφία τοῦ Θεοῦ τοὺς ἑαυτῆς θησαυροὺς ἐν τῷ Ἰσιδώρῳ κατέκρυψε. Διὸ μηκέτι γῆς διορύξαντες φθορᾶς θησαυρῶν φροντίσωμεν καὶ τούτοις πλουτισθῆναι σπεύσωμεν· πρόσκαιρον γὰρ τὴν ἀπολαυσιν ἔξομεν. Τῶν δὲ τῆς Θεοσοφίας θησαυρῶν Ἰσιδώρου τοῦ τρισμάκαρος αἰωνίως ἀπολαύοντες ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν φυλάξωμεν.

Ἦχος β΄.

Γερασίμου Μικραγιανανίτου

Περιφανείας τοῦ βίου ἀλογήσας, περιουσία θείας ἀγάπης, προσωκειώδης Χριστῷ Ἰσιδώρε, τῇ καθαρᾷ πολιτεία σου ἐν ὁσιότητι γὰρ καὶ δικαιοσύνῃ, καταγλαῖσας σεαυτόν, ἀγλάισμα Ὁσίων ὕφθης, καὶ ἐν Ἐκκλησίᾳ στόμα θεῖον, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, λαλοῦν καὶ φθεγγόμενον.

Ἦχος γ΄.

Τῆ τῶν ἔργων σου λαμπρότητι, ὑπὲρ ἡλίου αὐγὰς, τῇ οἰκουμένη ἐξέλαμψας Ἰσιδώρε· ἢ τοῦ Πνεύματος γὰρ ἔλλαμψις, τῇ καθαρᾷ σου καρδίᾳ σκηνώσασα, ἑωσφόρον σε λαμπρόν, καὶ πυρσὸν ἀειφανῆ, τοῖς πᾶσι σε ἀνέδειξε· τῆς εὐσεβείας γὰρ τὸ φῶς, καὶ ἡθῶν τὴν εὐκοσμίαν, δαδουχεῖς τοῖς πέρασι· καὶ τῷ λόγῳ καρποφορῶν αἰεὶ τῷ Χριστῷ, πλείστους Κυρίῳ προσάγεις, ὡς οἰκονόμος τῆς χάριτος· ἧς καὶ ἡμᾶς μετασχεῖν ἀξίωσον, Πάτερ δεόμεθα.

Ἦχος δ΄.

Τῶν ὑλικῶν φροντίδων, χωρίσας τὸν νοῦν, δι' ἄκρας ἡσυχίας Θεῷ ἠνώδης, καὶ τῆς ὑπὲρ λόγον θεωρίας, ἠξίωσαι Πάτερ· ἔξω κόσμου γὰρ

καὶ σαρκός, ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα ζῶν, τοῦ θεοῦ κάλλους τὰ τεκμήρια, καὶ τῆς μελλούσης δόξης τὰς ἀπαρχάς, ὡς ἀληθῶς ἐδησαύρισας· ὅθεν Μοναστῶν τύπος ἐδείχθης, καὶ παιδευτῆς θεοειδῆς, καὶ ὁδηγὸς ἀσφαλῆς, πρὸς ἀρετὴν ἰδύνων τοὺς θεόφρονας, καὶ τῇ Σιωτῆρι πρεσβεύων, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος β'.

Τὶς ἐπαξίως ὑμνήσει, τῆς πολιτείας σου τὰ σκάμματα, Θεοφῶρε Ἰσιδῶρε; Σὺ γὰρ ὑπὲρ φύσιν ἠγωνίσω, ἀσκητικῶς νεκρώσας τὰ πάθη, καὶ τοῦ ἐχθροῦ συντριψάς τὰς μηχανάς, ἀντιτυπία τῶν πόνων σου ὅθεν θείων δωρεῶν ἠξιώθης, καὶ τῆς Τριάδος οἰκητήριον γέγονας, θεοφείς κατὰ μέθεξιν καὶ πρὸς κοινωνίαν τῆς δωρεᾶς, διεγείρων ἅπαντας, ἐκάστη παρέχεις, τὰ πρὸς σιωτηρίαν αἰτήματα, τῇ πρὸς Χριστὸν πρεσβεΐα σου.

"Ἡ τὸ Θεοτοκίον, "Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου..."
(ἐὰν ἐγένετο ἡ ἀπόδοσις τῆς Ἑορτῆς).

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις τῶν Μοναστῶν καλλογή, στηλογραφία ἀρετῶν θεοτύπως· τὸ στόμα τῆς ἀληθείας, ἡ τῆς σοφίας πυρσός, θαλάσσιον τοῖς πᾶσι φῶς τὸ ἄδυτον δοχεῖον ὑπέρλαμπρον, ἐπιπνοίας τοῦ Πνεύματος, τῆς ἀπαθείας, τὸ εὐῶδες κειμήλιον, λύρα εὐσημος, διδαγμάτων τῆς χάριτος· ὄργανον τὸ θεόπνευστον, ἡδῶν τελειότητος, φωστῆρ ὁ πᾶσιν ἐκλάμπων, μαρμαρυγὰς βίου κρείττονος, Ἰσιδῶρε Πάτερ, ὁ αἰτούμενος τῇ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Χαίροις ἀσκητικῆς ἀγωγῆς, ὑφηγητῆς καὶ παιδευτῆς καὶ

διδάσκαλος· ὁ λάμπας ἐν Πηλουσίῳ, τῇ ἐνάρετῳ ζωῇ, καὶ φιλοσοφίας ἀπαυγάσμασιν· ἐντεῦθεν αἰδέσιμος, καὶ δημόταις καὶ ἄρχουσι, καὶ βασιλευσιν, ἐπιστήμη τῶν λόγων σου, καὶ τῆς γνώσεως, τῆς ἐνθέου τῇ χάριτι, ὠφθῆς καὶ ἐξεπαιδεύσας, τοὺς πάντας Ἰσίδωρε, φρονεῖν σωφρόνως καὶ πράττειν, τὰ τῷ Κυρίῳ εὐάρεστα. Ὡ πρέσβευε Πάτερ, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίρις, ἡ Πηλουσίου δομή, ἡ Θεοφίλου καὶ Κυρίλλου συγγένεια· τὸν βίον γὰρ ὄντως τούτων ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς ἀρετὴν ἀσκήσας πεπολίτευσαι, φανεῖς καθαρῶτατον, ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, αἰεὶ αὐγάζον, δι' ὧν πᾶσιν ἐπέστειλας, καὶ πονήματα γέγραφάς μοι θεάρεστα. Ὅθεν τοὺς ἐορτάζοντας τὴν μνήμη σου, Ὅσιε, ἔλετθῆναι δυσώπει τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν, Χριστὸν, ἰκετεύων ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Αγγελικῶς πολιτευσάμενος, τῆς κεκρυμμένης ἐν Χριστῷ ζωῆς, τὰς ἀξίας ὑπεμφαίνεις, Ἰσίδωρε Ὅσιε· τῇ ἀποδέσει γὰρ τῶν ἐν κόσμῳ, ἐγκράτειαν σύντονον, ἥσυχίαν νοός, γλῶσσαν θεηγόρον, καὶ σοφίας χῆμα, ὡς ἀληθῶς ἐπλούτισας, εἰς περιποίησιν πιστῶν· τῷ γὰρ θείῳ θελημάτι, πάντα τὰ σὰ διήγαγες. Καὶ νῦν τῆς αἰωνίου ζωῆς λαβόμενος, ἀδιαλείπτως ἰκέτευσέ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτὸς τῆς Ἑορτῆς.

Ο τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφίμ, σήμερον τῷ θείῳ ἱερῷ, κατὰ νόμον προσφερόμενος, πρεσβυτικαῖς ἐνθρονίζεται ἀγκάλαις· καὶ ὑπὸ Ἰωσήφ εἰσδέχεται δῶρα θεοπρεπῶς, ὡς ζευγὸς τρυγόνων, τὴν ἀμίαντον Ἐκκλησίαν, καὶ τῶν ἐθνῶν τὸν νεόλεκτον λαόν· περιστερῶν δὲ δύο νεοσσούς, ὡς ἀρχηγὸς Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς, τοῦ πρὸς αὐτὸν χρησμοῦ δὲ Συμεῶν, τὸ πέρας δεξάμενος,

εὐλογῶν τὴν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, τὰ τοῦ πάθους σύμβολα, τοῦ ἐξ αὐτῆς προηγόρευσε· καὶ παρ' αὐτοῦ ἐξαιτεῖται, τὴν ἀπόλυσιν βοῶν· Νῦν ἀπολύεις με Δεσπότη, καθὼς προεπηγγείλωμοι· ὅτι εἰδόν σε τὸ προαιώνιον φῶς, καὶ Σωτῆρα Κύριον, τοῦ χριστωνύμου λαοῦ.

"Ἡ τό Θεοτοκίον, "Ἀνύμφετε Παρθένε..."
(ἐὰν ἐγένετο ἡ ἀπόδοσις τῆς Ἑορτῆς).

Νῦν ἀπολύεις
τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σοφία κοσμούμενος, παντοδαπεῖ εὐκλεῖς, τοῖς λόγοις ἐκόσμησας, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, Ἰσίδωρε Ὅσιε· σὺ γὰρ δι' ἐγκρατείας, σεαυτὸν ἐκκαθάρας, πράξει καὶ θεωρία, διαλάμπεις ἐν κόσμῳ, δι' ὧν μυσταγωγούμεθα, Πάτερ τὰ κρείττονα.

Ἔτερον
Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

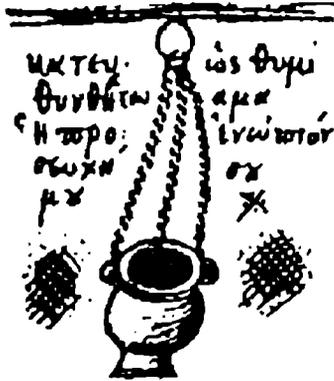
Μέγας γέγονας ποιμὴν θεόφρων καὶ τὰ πρόβατα τὰ ἐν Αἰγύπτῳ τὰ λογικὰ τοὺς ὁσίους ἐποίμανας, καθοδηγήσας εἰς μάνδραν οὐράνιον καὶ διαθρέψας τροφὴν θείας πίστεως. Πάτερ Ὅσιε, Ἰσίδωρε θεοδόξαστε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος α'.

Χαῖρε Κεχαρίτωμένη, Θεοτόκε Παρθένε· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σὺ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενος ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

"Ἡ τὸ Θεοτοκίον. "Τὸ ἅπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον..."
(ἐάν ἐγένετο ἡ ἀπόδοσις τῆς Ἑορτῆς).

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΡΛΖ. — ΑΛΥΠΙΩ.

Πῶς ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται.

Τὰ ἑπαθλα μείζονα ὄντα πάσης ἀνθρωπίνης ἀξίας, καὶ ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος τὴν τοῖς πόνοις χρεωστούμενην ἀμοιβὴν ὑπερβαίνοντα· οὐκ ἄξια γὰρ τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς, ἔφη τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς· καὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς φύσεως ἐκχιάζεται. Διδὸν καὶ ἐρρέθη· « Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται (42), καὶ βιασταὶ ἀρπάζουσιν αὐτήν. » Ποῖοι βιασταί; Οἱ τὸ οἰκεῖον σῶμα νηστεύειν, καὶ σωφροσύνη, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ ἐκδιαζόμενοι (43), καὶ τοῖς τοῦ πνεύματος νόμοις ὑποτάξαντες, καὶ εὐήνιον καὶ ὀρμητήριον ἀρετῆς ἀποφῆναντες.

Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου
(Migne PG 78, 1217)

ΕΝ Τῷ ΟΡΘῶ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάδισμα.

Ἦχος α΄. Χορός Ἀγγελικός.

Λαμπρύνας τὴν ψυχὴν, ἀρετῶν ταῖς ἰδέαις, πολύφωτος ἀστήρ, ἐν τῷ κόσμῳ ἐδείχθης, Ἰσίδωρε Ὅσιε, τῶν Ὁσίων ἀγλαΐσμα, καὶ κατηύγασας, τῶν εὐσεβῶν τὰς καρδίας, ταῖς ἐλλάμψεσι, τῶν ἱερῶν σου ῥημάτων, διό σε γεραίρομεν.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς.

Οῶν σὺν τῷ Πατρὶ, ἐπὶ θρόνου ἀγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ Παρθένου ἐτέχθης, καὶ θρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὧν ἀπερίγραπτος· ὃν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε: Νῦν ἀπολύεις Οἰκτίρμον, εὐφράνας τὸν δοῦλόν σου.

Ἦ τὸ ἐξῆς Θεοτοκίον (εἰὰν ἐγένετο ἡ ἀπόδοσις τῆς Ἑορτῆς).

Ασπύρις ἐν γαστρὶ, τὸν Θεὸν συλλαβοῦσα καὶ τέξασα αὐτόν, μετὰ σώματος κόρη, Παρθένος διέμεινας, ὥσπερ ἦς καὶ τὸ πρότερον ὦ θαυμάτων σου! ὦ μεγαλείων ἀρρήτων! ὅτι ἔσχηκας, ἐν ταῖς ἀχράντοις χερσὶ σου, τὸν πάντων Δεσπότην.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάδισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, καταλιπὼν νουνεχῶς, ἀγῶσιν, ἀσκήσεως, τῷ ἐπὶ πάντων Θεῷ, ὁσίως ἐλάτρευσας· ὠφθης ἐν Πηλουσίῳ, οὐρανόφωτος στῦλος, κόσμῳ δὲ διαυγάζεις, τὴν ἡθῶν εὐκοσμίαν, πατρῶν Πάτερ Ἰσίδωρε, ἡμᾶς ἐκλυτρούμενος.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς.

Σαρκὶ νηπιάσαντα, ἐξ ἀπειράνθου Μητρός, χερσὶ γηραλέαις σου, ἀγκαλισθεὶς Συμεῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἔλαβες τῆς ἐξόδου, τὴν ἀπόφασιν δόξης· εἴληφας τῶν θαυμάτων, τὴν ἀέναον χάριν· διό σε ἀξιοχρέως, πάντες δοξάζομεν.

Ἦ τὸ παρὸν Θεοτοκίον (ἐὰν ἐγένετο ἡ ἀπόδοσις τῆς Ἑορτῆς).

Σαρκὸς ὁμοιώματι, ἐκ τῶν αἱμάτων τῶν σῶν, κυήσασα Ἀχραντε, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, ὡς μόνος ἐπίσταται, ὠφθης τῶν πεπτωκότων, ἐπανόρθωσις Κόρη, πύλη δὲ σωτήριας, τοῖς ἀνθρώποις ἐγένου· διό σε Θεοτόκε, συμφώνως δοξάζομεν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάδισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Καθαρθεὶς ἐκ τῶν πατρῶν, δι' ἐμμελείας ἀρετῶν, ἀνεδείχθης ἀληθῶς, ὄργανον θεῖον καὶ σεπτόν, τῆς ἀπαθείας Ἰσίδωρε Θεοφόρε, ῥήμασι σοφοῖς, διατυπούμενος, βίου καθαροῦ, πᾶσι τὰς χάριτας, δι' ὧν ἐν κόσμῳ φῶς ἐχρημάτισας, καὶ ἄλλας θεῖον ὡς γέγραπται. Ἀλλὰ μὴ παύσῃ, Χριστῷ πρεσβεύων, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σὲ τιμώντων.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς.

Νηπιάζει δι' ἐμέ, ὁ παλαιός τῶν ἡμερῶν, καθαρσίων κοινωνεῖ, ὁ καθαρῶτατος Θεός, ἵνα τὴν σάρκα πιστώσῃ μου τὴν ἐκ Παρθένου. Καὶ ταῦτα Συμεών, μυσταγωγούμενος, ἐπέγνω τὸν αὐτόν, Θεὸν φανέντα σαρκί· καὶ ὡς ζωὴν ἠσπάζετο, καὶ χαίρων, πρεσβυτικῶς ἀνεκραύγαζεν· Ἀπόλυσόν με· σὲ γὰρ κατειδὼν, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων.

Ἡ τὸ κάτωθι Θεοτοκίον (εἰὰν ἐγένετο ἢ ἀπόδοσις τῆς Ἑορτῆς).

Τίς ὑμνήσει ἀληθῶς, τὰ μεγαλειᾶ σου Ἄγνη; ὅτι ἔτεκες ἡμῖν, τὸν Ὑπερούσιον Θεόν, ἢ ποιὸν στόμα, αἰνέσει σου τὰς ὑψώσεις; ξένα γὰρ τὰ σὰ, καὶ ἀκατάληπτα, ἀλλ' ὡς συμπαθῆς, ἡμῶν τὰ ἄσματα, οἷάπερ δύο λεπτὰ θεόδεκτα, δέξαι Παρθένε καὶ βράβευσον, λύσιν πταισμάτων, καὶ σωτηρίαν, τῇ μητρικῇ παρρησίᾳ σου.

Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

*Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περί πάντων
ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;*

Εὐαγγέλιον τὸ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός. Δόξα. "Ταῖς τοῦ σου Ὁσίου..."

Καὶ νῦν. "Ταῖς τῆς Θεοτόκου..."

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησον με ὁ Θεός...

Εξεχύθη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ γραφίδι σου, Ὅσιε Πάτερ Ἰσίδωρε. Καὶ γέγονας ποιμὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ διδάσκων

τὰ λογικά πρόβατα πιστεύειν εἰς μίαν ὁμοιούσιον Τριάδα ἐν μιᾷ Θεότητι.

Εἶτα λέγομεν τὸν Κανόνα τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου τοῦτον, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς:

"Σὲ τῶν Μοναστῶν τὸ κλέος μέλπω Πάτερ".

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὁ Εἰρμός.

Ως ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἴχνευσι, τὸν διώκτην
"Φαραὶ, καθορῶν ποντούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐβόα ἄσωμεν.

Συντετριμμένης καρδίας τὸν στεναγμόν, ἐπακούσας Δέσποτα, τῆς
ψυχῆς μου τὴν δεινὴν, συντριβὴν θανάτου εὐχαῖς, τοῦ Ὁσίου σου
Χριστέ ὡς παντοδύναμος.

Επιβάς θεοσόφως τῆς πρακτικῆς, ἀρετῆς Ἰσίδωρε, θεωρίας
ἀκραιφνοῦς, τὴν τερπνὴν ἐμφάνειαν Θεῷ, ὁμιλῶν διαπαντός σαφῶς
ἐπλούτισας.

Τῷ τῆς σοφίας κρατῆρι προσαγαγών, τὸ σὸν στόμα πάνσοφε, τῶν
ἐκεῖθεν δωρεῶν, τὴν ῥοὴν ἐξήντησας Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν
ἀνακρουόμενος.

Θεοδοκίον.

Ως ἐπὶ κούφης νεφέλης ὁ Πλαστοουργός, ἐπὶ σοὶ ἐλήλυθε, καθελεῖν
ὡς δυνατός, τὰ Αἰγύπτου Δέσποινα ἀγνή, χειροποίητα Χριστὸς ὡς
παντοδύναμος.

ᾠδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας,
 " τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς
 " ὁμολογίας σου.

Νοός ὀξύτητι σαφῶς, τὴν τῶν ὄντων ἀδρήσας, πανασιδίμε φύσιν, δι'
 αὐτῆς τὴν ἀρχικὴν, αἰτίαν ὡς καθαρός, Θεολόγος ἀπλανῶς κατέλαβες.

Μελέτην θέμενος τρανώς, τοῦ θανάτου τὸν βίον, Θεοφόρε τρισμάκαρ,
 τῶν παθῶν τὰς ὑλικὰς, ἐνέκρωσας ἀφρορμάς, ἀπαθείας συσχεθεῖς τῷ
 ἔρωτι.

Οπίσω χαίρων τοῦ Χριστοῦ, τὸν σταυρόν σου βαστάσας,
 ἠκολούθησας Πάτερ, ἐν ἀσκήσει καρτερᾷ, καὶ τούτῳ ὡς δυνατόν,
 ὁμοιωθήσῃς βίου καθαρότητι.

Θεοτοκίον

Νομίμων φύσεως ἐκτός, τὸν Δεσπότην τεκοῦσα, Θεοτόκε Παρθένε,
 τῆς πάλαι παρακοῆς, διέλυσας τὴν ἀράν, εὐλογίας τὴν πηγὴν
 βλυστάνουσα.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου. Ἦχος γ´. Θείας πίστεως.

Βίβλος γνώσεως, διδασκαλίας, πλούτῳ πίστεως, συντεταγμένη, τῷ
 πανάγῳ ἀνεδείχθης ἐν Πνεύματι, ἀνακαλύπτων τὰ θεῖα τοῖς χρήζουσι,
 καὶ τὴν ζωὴν θησαυρίζων τοῖς θέλουσι. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν
 Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ΄. Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Ετέχθης ἐκ Μητρὸς, ὁ προάναρχος Λόγος, προσήχθης τῷ ναῶ, ἀκατάληπτος μένων. Χαίρων δὲ ὁ Πρεσβύτες, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σε ὑπεδέξατο, κράζων· Νῦν ἀπολύεις, ὃν ἐπεσκεψῶ κατὰ τὸ ῥήμα σου, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

Χριστός μου δύναμις, Θεός καὶ Κύριος, ἡ σε σεπτὴ Ἐκκλησία, θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα· Ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἑορτάζουσα.

Αφθόνως Ὅσιε, Χριστῷ πειθόμενος, τὸν δοθέντα σοι πλοῦτον ὡς εὐπειθής, δοῦλος διαδέδωκας, καὶ τῆς ἀφράστου σε χαρᾶς, ὁ Δεσπότης κατηξίωσε.

Σοφίας πέλαγος, διανυξάμενος, τὸν καλὸν μαργαρίτην ὡς ἀγαθός, ἔμπορος ἐκέρδησας, καὶ τοῦτον μόνον θησαυρόν, ἀδαπάνητον ἐπλούτισας.

Τῷ θείῳ Πνεύματι, καταλαμπόμενος, τὰς ἀκτῖνας τῶν λόγων ἡλιακῶς, πᾶσιν ἐξαπέστειλας, τῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν, θεοφάντορ ὀρεγόμενος.

Θεοτοκίον

Ως ὄντως ἀφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεποῦς, πέφυκε κυήσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπαρθένε Μυστήρια.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ
 "καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου
 "τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

Νεκρίσει πάνσοφε τῶν παιδῶν, ἔξω γεγονώς καὶ τῆς σαρκός, πόθῳ
 Θεῷ προσωμίλησας τῷ καθαρῳτάτῳ καὶ λαμπροτάτῳ φωτί, καὶ μόνῃν
 ἀπαιτοῦντι τὴν καθαρότητα.

Τῷ θεῷ φέγγει σου Ἀγαθέ, νῦν ὁ Θεοφόρος αὐγασθεὶς, στῦλος
 ὀλόφωτος γέγονε, πᾶσι πέμπων θείου φωτός, τὰς θείας αὐγὰς, καὶ
 ζόφον τῆς ἀγνοίας ἀποσειόμενος.

Ο΄ θέλων πάντας ὡς ἀγαθός, πάνσοφε σωθῆναι ποδηγόν, τοῖς
 πλανωμένοις σε ἔδειξε, πολλοὺς ἐπιστρέφειν πρὸς σωτηρίας ὁδόν,
 Ἰσίδωρε τρισμάκαρ, Πάτερ πανόβλιε.

Θεοτοκίον

Κυρίως στόματι καὶ ψυχῇ, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, ὁμολογῶ
 σε πανάμωμε, σεσηματωμένον Θεὸν τεκοῦσαν Ἀγνή, καὶ βίου σε
 προστάτιν πίστει προβάλλομαι.

ᾠδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψομένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ
 "κλυδῶνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμών, βοῶ σοι Ἀνάγαίγε, ἐκ
 "φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Λογίῳ τῶν κρίσεων, κοσμηθεὶς ὡς Ἱερεὺς, λογιστικῶς ἐδίκασας,
 Θεοφόρε καὶ σώματι καὶ ψυχῇ, τὸ χειρὸν τῷ κρείττονι, ὑποτάξας
 ἐμφρόνως ἀξιάγαστε.

Εὐτόνως τὴν Αἴγυπτον, τῶν παιδῶν καὶ τῆς τρυφῆς σὺ Μοναστῶν τὸ καύχημα, τῆς ἐγκρατείας ἔνδοξε ταῖς πληγαῖς, ἐτάζων ἐμάστιξας, τοῖς πιστοῖς ὁμαλίζων τὴν διάβασιν.

Θεοτοκίον

Ο φέρων τὰ σύμπαντα, δυναστεία θεϊκῆ, καὶ συγκρατῶν ὡς εὖσπλαγχνος, σαῖς ἀγκάλαις Πανάμωμε σαρκωθεῖς, ὡς βρέφος βαστάζεται, ὁ Πατρί κατ' οὐσίαν συναΐδιος.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐσφόρον ἄλλον σε ἢ Ἐκκλησία, εὐραμένη ἔνδοξε ταῖς τῶν σῶν λόγων ἀστραπαῖς, λαμπруνομένη κραυγάζει σοι· χαίροις παμμάκαρ Ἰσίδωρε Ὅσιε.

Ὁ Οἶκος τοῦ Ὁσίου

Ανθρωπος μὲν τῇ φύσει ἐχρημάτισσας, Πάτερ, ἀλλ' ὤφθης συμπολίτης καὶ συνόμιλος Ἀγγέλων. Ὡς γὰρ ἄσαρκος ἐπὶ τῆς γῆς βιοτεύσας, σοφέ, τῆς σαρκὸς ἅπασαν τὴν πρόνοιαν ἀπερρίψας. Διὸ καὶ παρ' ἡμῶν ἀκούεις τὰ ἐπάξια ταῦτα:

Χαίροις πατρός εὐλαβοῦς γέννημα·
 χαίροις μητρός εὐσεβοῦς ἀγλάισμα.
 Χαίροις τὸ τῆς Αἰγύπτου βλάστημα·
 χαίροις τὸ τοῦ Πηλουσίου καύχημα.
 Χαίροις τῆς ἐρήμου ὁ ἐπουράνιος ἀστήρ·
 χαίροις τῆς οἰκουμένης ὁ ἐπίγειος φωστήρ.
 Χαίροις τῆς ἡμετέρας αὐλῆς ἡ μουσα·
 χαίροις σοφία ἐκ Θεοῦ προϊούσα.
 Χαίροις, ὅτι ἐκ νεότητος ἠκολούθησας τὸν Χριστόν·
 χαίροις, ὅτι κατεμάρανας τῆς σαρκὸς τὸν σκοτασμόν.

Χαίροις τῶν πτωχῶν ὁ τροφός θεραπείας·
χαίροις τῶν πιστῶν ὁ τροχός σωτηρίας.

Χαίροις, παμμάκαρ Ἰσίδωρε.

Συναξάριον

Τῇ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός
ἡμῶν Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου.

Στίχοι

"Πηλουσιῶτα, χαῖρε, χαῖρε, πολλά μοι,
Τὸν πηλὸν ἐκδύς, καὶ χαρᾶς τυχῶν ξέντης."

Ἐν δ' Ἰσιδῶρον ἔθεντο τετάρτη σήματι λυγρῶ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος, Αἰγύπτιος ὑπάρχων τὸ γένος, καὶ γεννηθεὶς περὶ
τὰ μέσα τοῦ 4ου αἰῶνος, ὑπὸ εὐγενῶν καὶ θεοφιλῶν γονέων υἱός
ἐγνωρίζετο, συγγενῆς τε ὢν Θεοφίλου καὶ Κυρίλλου, τῶν τῆς
Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας Πατριαρχῶν.

Οὗτος γράμμασι τῆς θείας σοφίας καὶ τῆς ἔξω εἰς ἄκρον
ἐξησκημένος, πάμπολλα συγγράμματα, λόγου καὶ μνήμης ἄξια, τοῖς
φιλομαθέσι κατελέλοιπε. Καταλιπὼν γὰρ παντοῖον πλοῦτον, γένος
λαμπρόν, εὐδαιμονίαν βίου, καὶ κόσμου ἡδονάς, τὸ Πηλούσιον ὄρος
καταλαμβάνει, καὶ τὸν μοναχικὸν βίον ἀσπάζεται, καὶ ἱερεὺς
χειροτονεῖται.

Ἐκεῖ σχολάζων καὶ τῷ Θεῷ ἐντυγχάνων, ἅπασαν τὴν Οἰκουμένην
τοῖς θείοις αὐτοῦ καὶ σοφοῖς λόγοις διδάσκων ἐφώτιζε, τοὺς
ἁμαρτάνοντας ἐκ πλάνης ἐπιστρέφων, τοὺς κατορθοῦντας τὸ ἀγαθὸν
ἐπιστηρίζων, τοὺς ἀπειθοῦντας ἀδελφούς ἐλέγχων, πρὸς τὴν ἀρετὴν
διεγείρων.

Ἀλλὰ καὶ βασιλεῖς πρὸς τὸ τῆς Οἰκουμένης συμφέρον ἐπιστολάς
ἀπέστειλεν, ὑπομνησκῶν καὶ νουθετῶν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς

αὐτὸν ἐρωτῶσι τὰς τῆς θείας Γραφῆς ῥήσεις σοφώτατα ἐρμηνεύων.

Λέγεται δὲ εἶναι τὰς τούτου Ἐπιστολάς ὡσεὶ χιλιάδας δέκα. Οὕτω γοῦν ἄριστα βιώσας, καὶ κατὰ Θεὸν πολιτευσάμενος, ἐν γήρᾳ βαθεῖ καταλύει τὸν βίον.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

" **Δ**ροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς ὁσίοις
" Παισὶ τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον, πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν
" τύραννον ἔπεισε βῶαν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Στερεώματι τῆς πίστεως ἐνέθετο, καθάπερ Πάτερ ἥλιον, ὁ Δεσπότης
σε καταλάμπειν, φέγγει νοητῶ, ψυχὰς τῶν βοώντων ἐκτενῶς·
Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μολυσμοὺς σαρκὸς καὶ πνεύματος ἀπέπλυνας, μάκαρ δακρύων
χεύμασι καὶ γενόμενος Θεοφόρε, φῶς τοῖς ἐπὶ γῆς, τοὺς πάντας
ἐδίδαξας, βῶαν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Επὶ ἄσειστον κρηπίδα ὄντες πίστεως, σὲ Θεομητορ ἄχραντε,
ὁμολογοῦμεν Θεοτόκον· Λόγον γὰρ Θεοῦ, ἀσπόρως ἐγέννησας σεμνή.
Εὐλογημένος ὁ καρπός, τῆς σῆς κοιλίας Ἀγνή.

ᾠδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

" **Ε**κ φλογὸς τοῖς Ὅσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίου θυσίαν
" ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ ὁρᾷς Χριστέ, μόνῃ τῇ βούλῃ σου· σὲ
" ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Λογικήν ὡς θυσίαν πάντα τὸν βίον σου, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας Πάτερ προσήγαγες, τῷ ἐπὶ Σταυροῦ κρεμασθέντι Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πλεονάζεις. τὸν πλοῦτον καὶ μετὰ θάνατον, τοὺς ἐμψύχους σου λόγους ὡς περ πολῦτιμον, πᾶσι τοῖς πιστοῖς κληροδοσίαν λιπίων, τοῖς ὑπερυψοῦσι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωραϊότης παμμάκαρ κάλλει τῶν λόγων σου· τοῦ Ἁγίου γὰρ ὁφθῆς Πνεύματος κάλαμος, γράφων εὐσεβῶς, τούτου γυνῶσιν τὴν ἔνθεον, τοῖς ὑπερυψοῦσι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Πρὸς τὴν σὴν καταφεύγω σκέπην Πανάμιωμε, καὶ προστάτιν ζωῆς μου τανῦν προβάλλομαι, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, Θεὸν Λόγον κυήσασαν· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ 9. Ὁ Εἰρμός.

"**Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾶ Ἄγγέλων ἀτενίσαι
" τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος·
" ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Ακτίς καθάπερ φωτὸς ἐνήστραψε, σοῦ τῆ ψυχῆ τῆς χάριτος ὁ λόγος πανόλβιε· διὰ σοῦ δὲ πᾶσα ἡ γῆ πεπλήρωται, τούτου τῆς λαμπροδότης· ἧς οἱ μετέχοντες, τὸν τῆς σῆς σοφίας θησαυρόν, Πάτερ θαυμάζομεν.

Τρισὶ προσώποις μονάδα φύσεως, τοῖς πατρικῶς ἐπόμενος θεόφρον διδάγμασι, θεοφρόνως προσκυνεῖν ἐδίδαξας, σέβειν θεολογοῦντας, ἄκτιστον ἀναρχόν, πᾶσι τοῖς πιστοῖς, τὸν φωτισμὸν ἀναπηγάζουσαν.

Εὐρίων τῶν πόνων τῶν σῶν τὰ ἔπαθλα, ἐν οὐρανοῖς ζωῆς ἀτελευτήτου λαβόμενος, τοῖς ὕμνοῦσι πάνσοφε τὴν μνήμην σου, αἴτησαι σωτηρίαν, μάκαρ Ἰσίδωρε, θρόνῳ τοῦ Σωτῆρος, μετ' Ἀγγέλων παριστάμενος.

Θεοτοκίον

Ρευστήν ὁ Λόγος Θεοῦ ὁ ἄρρευστος, μορφὴν λαβὼν ἀνθρώπους ἀφθαρσίαν ἐνέδυσεν, εὐδοκία πατρικῆ σκηνώσας ἐν σοί, τῇ κεχαριτωμένῃ· ὅθεν Πανάχραντε, σὺν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἰδρῶσι τῆς ἀσκήσεως, παθῶν τὴν φλόγα ἔσθεςας, καὶ ἀπαθείας πρὸς ὕψος, ἀναδραμὼν Θεοφόρε, τῷ τοῦ Χριστοῦ νῦν βήματι, παρέστης ἀγαλλόμενος, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, Ἰσίδωρε τῶν τελούντων, τὴν παναγίαν σου μνήμην.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Εκ σοῦ Θεογεννήτρια, ὁ Κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, τεχθεὶς ἀφράστως ὡς οἶδεν, ἐν τῷ ναῷ νῦν ὡς βρέφος, εἰσήχθη ἐπιωλένιος· ὃν Συμεὼν δεξάμενος, Θεός ὑπάρχεις Δέσποτα, Σωτῆρ καὶ ρύστης ἐβόα, βροτῶν τοῦ γένους Χριστέ μου.

*Ἦ τὸ ἐξῆς Θεοτοκίον, ὅμοιον
(εἰὰν ἐγένετο ἡ ἀπόδοσις τῆς Ἑορτῆς).*

Θεὸν ἀφράστως τέτοκας, δι' εὐσπλαγχνίαν λύσαντα, τὴν τοῦ Ἀδάμ ἁμαρτίαν, Θεογεννήτορ Μαρία, καὶ εὐφροσύνης ἔπλησας, τὴν γῆν καὶ τὰ οὐράνια, τῇ σῇ κυήσει Ἄχραντε· διὸ σοι πάντες τὸ χαῖρε, χαρμονικῶς ἐκβοῶμεν.

Εἰς τοὺς Αἶνους.

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς
Προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Πάτερ θεόφρον Ἰσίδωρε, ἀκολουθήσας Χριστῷ, κοσμικὴν περιφάνειαν, καὶ τρυφήν τὴν ρέουσαν, θεοφρόνως κατέλιπες, καὶ ἐγκρατείας ταῖς ἐπιδόσεις, φωτὸς ἐπλήσθης τοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν ὅθεν ἀπήστραψας, χρυσαυγές ὡς ἔσοπτρον, εἰς πᾶσαν γῆν, τῆς θεοσοφίας σου, τὰ ἀμαρύγματα.

Πάτερ ἱερὲ Ἰσίδωρε, ταῖς τῆς σοφίας αὐγαῖς, λαμπρυνθεὶς τὴν διάνοιαν, εὐκλεῶς διέπρεψας, διὰ λόγου καὶ πράξεως ὅθεν ῥυθμίζεις πιστῶν τὸ φρόνημα, καὶ ἀπελαύνεις παθῶν σκοτόμαιναν ὡς τῆς ἐλλάμψεως, ἧς μετέσχες πάνσοφε! ὦ δῶρεῶν, ὦνπερ κατηξιῶσαι! ὡς ἐνδειώτατος.

Οσσε Πάτερ Ἰσίδωρε, ἀπὸ χειλέων τῶν σῶν, ζωῆς λόγον ἐπήγασας, ὕδωρ ὡς ἀλλόμενον, εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον, καὶ Ἐκκλησίας αἰεὶ τὰς αὐλακας, πρὸς εὐκαρπίαν μεθύσκεις ἔνθεν ὄντως γὰρ ἴαμα, ταῖς ψυχαῖς ὁ λόγος σου, προφητικῶς, δεῖψ ἀναδέδεικται, θεόφρον Πνεύματι.

Οσσε Πάτερ Ἰσίδωρε, τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, θεοκίνητον ὄργανον, καὶ κιθάρα εὐῆχος, μυστικῶς ἐχρημάτισας, χάριτος θείας τὰ ἀπηχήματα, ἐκ Πηλουσίου φωνῶν τοῖς πέρασιν ὅθεν γεραίρει σε, Ἐκκλησία ἅπασα, ἢ τοῦ Χριστοῦ, ἦν συντήρει ἄτρωτον, πάσης αἰρέσεως.

Δόξα τοῦ Ὁσίου. Ἦχος πλάγ. δ'. Συκεώτου.

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη τὸν καθηγητὴν σὲ τιμῶμεν, Ἰσίδωρε Ὁσιε. Διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθειᾶν πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ τῷ Χριστῷ δουλεύσας καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν

δύναμιν, ἀγγέλων συνόμιλε, ὁσίων ἁμόσκηγε καί δικαίων. Μεθ' ὧν
πρέσβευε τῷ Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός τῆς Ἑορτῆς.
Γερμανοῦ ἢ Ἀνατολίου

Ο παλαιός ἡμερῶν, νηπιάσας σαρκί, ὑπὸ Μητρός Παρθένου, τῷ
ἱερῷ προσάγεται, τοῦ οἰκείου νόμου πληρῶν τὸ ἐπάγγελμα· ὃν Συμεὼν
δεξάμενος ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ, κατὰ τὸ ῥῆμα σου τὸν δούλόν
σου· εἶδον γὰρ οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ σωτήριόν σου Κύριε.

"Ἡ τὸ Θεοτοκίον, "Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε".
(ἐὰν ἐγένετο ἡ ἀπόδοσις τῆς Ἑορτῆς).

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος
τοῦ Ἁγίου ἡ γ' καὶ ε' ὥδη.

Ἀπόστολος τῆς 5ης Δεκεμβρίου,
Εὐαγγέλιον τὸ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.

Εἰς τὸ ἐξαίρετος, "Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς..."

Μεγαλυνάρια

Εῤρωτι σοφίας διαπρεπῆς, ἀποδεδειγμένος, καταλάμπεις πᾶσαν τὴν γῆν, ἐκ τοῦ Πηλουσίου, τῶν λόγων τὰς ἀκτῖνας, ὥσπερ πυρσὸς ἐκπέμπων Πάτερ Ἰσίδωρε.

Τὸν τοῦ Πηλουσίου καθηγητὴν, μύστην τοῦ Κυρίου καὶ φιλόσοφον μαθητὴν, τοῦ λαοῦ καὶ κλήρου τὸ δέος καὶ τὸ κλέος, Ἰσίδωρον τὸν πάνυ πάντες τιμήσωμεν.

Κοινωνικόν. "Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.
Ἀλληλούϊα".

"Εἶδομεν τὸ φῶς..."
"Εἶτ' ὄνομα Κυρίου...".
Καὶ ἀπόλυσις, ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν.